

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaat dan henen, onderricht al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 19. 1 October.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
------------------------------	---	------------------------------------

REDEVOERING

van President JAMES L. MC. MURRIN. Gehouden op 22 Juli 1900,
te Amsterdam. Beknopt weergegeven door H. DE BRIJ.

Waarde Broeders, Zusters en Vrienden. Mijn innig verlangen is, dat ik gedurende den tijd dat ik tot u spreken zal, door den Geest des Heeren geleid zal worden, en vraag daartoe uwe ondersteuning. Wij, als Heiligen der laatste Dagen zijn voorstanders van eene zaak, welke zeer onpopulair is. Doch dit is niets vreemds. Waarheid is altijd onpopulair en wordt altijd bestreden en tegengestaan, omdat het meesttijds in strijd is met de opgevatte ideeën en dwaalbegrippen der menschen. Dit heeft betrekking zoowel op godsdienstig, wetenschappelijk als op eenig ander gebied. Dit is immer zoo geweest en de voorstanders van waarheid hebben menigmaal veel daarvoor moeten lijden.

Laat ons voor een oogenblik op het gebied der wetenschap gaan en zien hoe de waarheid daar is tegengestaan en bestreden. Galilëo werd gedwongen om op zijne knieën zijne beweringen te herroepen, daar de priesters beweerden dat zij in strijd met Gods Woord waren. Galilëo herriep, om zijn leven te redden, deze beweringen. Doch toen hij van zijne knieën opstond, zelde hij: „de wereld beweegt zich nochtans.” En heden weten wij dat zijne beweringen waarheid waren.

Laat ons nu tot de sfeer van ontdekkingen gaan. Columbus, welke geïnspireerd werd, met het idee, dat er aan de andere zijde der Oceaan land moest zijn, werd naar een raad van priesters verwezen. Zijn beschouwingen en overwegingen schenen hen belachelijk toe en niet dan na veel tegenstand overwonnen te hebben en na veel krachtsinspanning gelukte het hem de wereld te bewijzen, dat hij de waarheid had gesproken. Nu wij beweren, als een volk,

dat er een groote afval heeft plaats gehad en dat de autoriteit welke God aan de menschen gegeven had, verloren ging. Tevens verklaren wij dat in deze dagen eene wederherstelling daarvan plaats gehad heeft. Nu, de voornaamste tegenstanders van ons zijn de Leeraars der zoogenaamde christelijke genootschappen. Doch tot welke middelen nemen zij hun toevlucht? Zij reizen, als het ware, het land rond om iets te vinden, opdat zij een blaam op het karakter van Jozeph Smith zouden kunnen werpen; is dit recht, is dit redelijk? Doch dit doen zij omdat zij op geen andere manier ons met succes kunnen bestrijden. Thans wensch ik een profetie aan te halen, waarvan wij verklaren, dat dezelve in deze dagen vervuld is geworden. Wij vinden deze profetie in Maleachi 3 : 1—4. „Ziet, Ik zende mijnen engel, die voor mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot zijn Tempel komen die Heere, dien gijlieden zoekt, te weten, de Engel des verbonds, aan denwelken gij lust hebt; ziet, hij komt, zegt de Heere der heirscharen.

Maar wie zal den dag zijner toekomst verdragen en wie zal bestaan, als hij verschijnt? Want hij zal zijn als het vuur van eenen goudsmid en als het zeep des vollers.

En hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen, en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.

Dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem den Heere zoet wezen, als in de oude dagen en als in de vorige jaren.”

De wereld gelooft dat deze profetie in de dagen van Christus vervuld werd, doch indien wij deze profetie goed beschouwen willen, zullen wij bemerken, dat dit niet het geval is.

Wij lezen, dat de Heer snellijk tot zijn Tempel zal komen. Nu, bedenk de geschiedenis van Maria en Joseph, hoe zij naar Bethlehem gingen; zij reisden zeer langzaam. Hoe, toen zij geen plaats in de herberg bekomen konden, zij zich met eene plaats in den stal tevreden stelden en aldaar werd de Christus geboren. Was dat een snellijk komen? Neen, voorwaar niet. Verder zien wij, dat zijn komst verschrikkelijk zou zijn, zelfs zoo, dat de profeet zegt: „wie zal bestaan wanneer hij verschijnt en wie zal den dag zijner toekomst verdragen?” Was zijn eerste komst op aarde verschrikkelijk? Neen, zekerlijk niet. Wij zien zelfs dat Maria en Joseph met het kindeke moesten vluchten, en uit Egypte wederkeerden, reizende zeer langzaam, naar de wijze van die dagen. Verder, als hij opging naar den Tempel, was zijn komen toen snellijk? Neen! De profeet zegt verder, dat hij zou zitten en reinigen en louterende de zonen van Levi. Kan iemand zeggen, dat Hij de zonen van Levi gereinigt heeft? Neen, zij stonden tegen hem op en riepen: „Kruist Hem, Kruist Hem!” Evenceens zegt de profeet dat de zonen van Levi een offer in gerechtigheid zullen brengen. Doch wij zien dat toen Titus Jeruzalem ingenomen had, het dagelijks offerande geheel ophield.

Wij zien dus duidelijk, dat deze profetie geen betrekking kan

hebben op de eerste komst van Christus, maar wel op zijne wederkomst in heerlijkheid en glorie. Zijne eerste komst was niet plotseling, niet vreeselijk. Hij was veracht en verworpen en werd ten laatste als een misdadiger gekruist. Het is waar, de engel, die voor zijn aangezicht den weg zou bereiden, was Johannes de Dooper, welke onthoofd werd. Doch wij getuigen dat deze profetie betrekking heeft op dezen tijd. Johannes de Dooper verscheen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery (in Mei 1829) en verordineerde hen tot het Aäronische priesterschap. Nu, gij ziet voorwaarts tot de wederkomst van Christus. Is er dus iets onredelijks in onze getuigenis? Wij hebben over de 2000 Zendelingen uitgezonden in de wereld, om van de waarheid daarvan te getuigen. En wat is het karakter van die mannen? Zij gaan uit in de wereld, predikende dit Evangelie, zonder de minste wereldlijke belooning. Wat een voorbeeld voor de tegenwoordige leeraars! En hoewel zij met veel tegenstand te kampen hebben, gaan zij moedig voorwaarts, bestrijdende geheel of gedeeltelijk hunne eigene onkosten. Waar is een genootschap dat zulke mannen uitzendt? Noem mij dezelve en ik zal er hun de eer voor geven, welke hun toekomt.

Opmerkelijk is het dat het kwaad hetwelk van ons gezegd wordt, meerendeels van de leeraars van andere godsdienstige genootschappen komt. Zij, welke leeren om loon en welke menigmaal van werkring veranderen, als hun een hoog salaris wordt aangeboden. Juist alsof geld hun drijfveer is.

Wij zijn hier gekomen, om bekend te maken, dat God van den Hemel gesproken heeft, bewijzende alzoo, dat Hij dezelfde is, gisteren, heden en voor altijd. Het moge zeer licht zijn om aan de gestorvene profeten te gelooven, doch het schijnt moeilijker om zulks in levenden te doen. Doch dit is niet vreemd, het was zoo in de dagen van Christus. Zij, welke beweerden in Mozes en de profeten te gelooven, verwierpen voor het meerendeel van hen, den Zoon Gods. Doch er zijn vele profetiën, welke onze beweringen staven. Hoe noodig is het niet om Apostelen en profeten te hebben, om éénheid onder het Christendom te brengen. Een christendom vermengd met heidensche leeringen. Vele menschen spotten met de bewering dat er weder ware profeten op aarde zijn. Doch ongeloovigheid heeft zelfs onder de Apostelen bestaan. U weet het geval met Thomas. Men zou verwachten, dat hij vertrouwen zou stellen in de tien mannen, met wie hij te zamen gearbeid had. Doch hij zeide tot hen: indien ik in zijne handen niet zie de teekenen der nagelen en steken mijne hand in zijne zijde, ik zal geenszins gelooven. Toen Thomas Christus ontmoette en deze tot hem zeide: „Breng uw vinger hier en zie mijne handen en breng uwe hand en steek ze in mijne zijde”, stond hij sprakeloos en wist dat Christus zijne gedachte kende. Christus zeide tot Hem: „Zalig zijn zij die niet gezien en nochtans geloofd zullen hebben”. Zijn ongelooft had geen effect op de waarheid. Even zoomin heeft het ongelooft in deze dagen, dat God zich geopenbaard heeft, enig effect op de waarheid daarvan. Tienduizenden hebben van God een

getuigenis ontvangen, dat zulks de waarheid is. Daarom zeggen wij tot u: onderzoekt de Heilige Schriften en vraagt God, in uwe afzondering, of wij de waarheid spreken. Wij verheugen ons als de menschen zulks doen. Jakobus zegt: „Zoo iemand wijsheid van noode heeft, dat hij die van God begeere.” Nu zou God getuigenis van de waarheid van iets geven indien het niet de waarheid ware? Zouden die zegeningen de leugen volgen, welke kenmerken der waarheid zijn? De Heer heeft gezegd, dat eigen huisgenooten van zijne navolgers hunne vijanden zouden zijn. Ik wil u een der vele bewijzen, die wij daarvan hebben, noemen. Gedurende mijn bezoek in Duitschland ontmoette ik een jonge vrouw, welke gedoopt wenschte te worden. Juist op den tijd als zij gedoopt zou worden, ontving zij een brief van hare moeder. Zij schreef dat, als haar dochter zich liet doopen, zij haar vloekte en dat zij haar niet meer als moeder behoefde te erkennen, evenmin hare broeders en zusters als leden van hetzelfde gezin. Nadat zij gedoopt was, schreef zij haar moeder terug, dat ofschoon zij haar gevloekt had, zij haar nochtans liefde toedroeg, zelfs meer dan ooit te voren. Zij deelde haar het Evangelie mede, en getuigde dat zij gewillig was voor de waarheid daarvan te sterven. Toen ik beide brieven gelezen had, konde ik niet nalaten, om mijzelve aftevragen, welke van deze brieven geschreven was door den Geest van Christus.

Zonder twijfel zult gij u herinneren, dat Christus tot Zijne discipelen zeide: „de wereld haat u”. Nu laat mij u vragen heeft de wereld de Heiligen der laatste Dagen lief? Neen, voorwaar niet! Waarom niet? Omdat zij de boodschappers der zaligheid zijn. Onze tegenstanders mogen vrijelijk woeden. Dit werk is geen hersenschim, het is de waarheid. En gelijk eene ster zijn loopbaan in het heelal vervult en de mensch machteloos is om dezelve te keeren, evenmin kunnen zij de waarheid in haren loop tegenhouden. Ik getuig u, dat God weder van den Hemel gesproken heeft en zijn Evangelie op aarde hersteld is. En ik zeg dit met de vreeze des Heeren in mij; wetende dat ik éénmaal voor Hem zal moeten verschijnen. God wil ieder mensch leiden, welke hem in oprechtheid des harten vreest, God zegene u allen. Amen.

Rechtstreeks antwoord op gebed.

Ik wensch eene gewichtige gebeurtenis uit mijn leven te verhalen, — hoe de Heer mijn gebed hoorde en verhoorde, voordat ik in de Kerk kwam.

Ik was een ernstige zoeker naar waarheid. Tot op den tijd waarvan ik wensch te spreken, kon ik nimmer verstaan dat ik door slechts te gelooven, zalig kon worden, gerechtvaardigd, geheiligd en bekwaam voor het koninkrijk der hemelen. Er was altijd een verlangende ledigheid in mij, die niets kon wegnemen. Ten laatste hoorde ik door de goedheid van God tot mij, van het zoo, genaamde Mormonisme. De persoon welke mij daarover sprak, vertelde mij, dat degenen welke het aannamen, niet den nijd vreesden

noch zochten naar den glimlach van anderen. Zij gingen tot koningen en koninginnen met een „aldus zegt de Heer”, zij hadden profeten en apostelen en werden door openbaring geleid; dat zij alzoo de gaven van gezondmaking hadden en dat zelfs op dienzelfden tijd een hunner apostelen de zieken, welke tot hem gebracht werden, in den naam des Heeren genas. Men had mij „Een Stem tot Waarschuwing” geleend om te lezen en met een hart des gebeds las ik hetzelfde.

Daarin vond ik iets om de verlangende ledigheid, welke ik zoolang gevoeld had, te vullen. De Ouderlingen hadden het dorp waarin ik woonde, nog niet bezocht. Doch ik besloot om den volgende Zondag vijf mijlen te loopen, om hen te hooren prediken, en ik beloofde den Heer, dat indien Mormonisme de waarheid was en Hij het mij door Zijn Geest wilde openbaren, wanneer ik hetzelfde hoorde, dan zoude ik hetzelfde aannemen en gehoorzamen zoolang als ik leefde. Ik ging, zeer verlangend om de waarheid te weten, en ik kan waarlijk zeggen, dat toen de ouderlingen het eerste lied uit het zangboek lazen, dat de wolken van duisternis vloden en het licht der eeuwigheid voor mijn gezicht geopend was. Tranen van vreugde stortte ik bij de gedachte dat ik ten laatste de waarheid had gevonden. Ik gaf mijn naam op, met negen anderen, voor den doop tegen den volgende Zondag, verzekerd zijnde dat als mijn echtgenoot het zou hooren, hij van dezelfde gedachte zou zijn. Doch stel u mijn verbazing voor, toen hij zeide, dat ik zijne toestemming tot doopen niet kon krijgen. Ik pleitte met hem gedurende de week en vertelde hem alzoo de belofte welke ik aan den Heer gedaan had, doch niets baatte. Ik vroeg hem waarom hij zijn toestemming niet wilde geven. Hij zeide: „Dan zoudt gij zulk een karakter krijgen, waarvoor ik mij schamen zou”. Ik zeide hem, dat ik gerust deze verandering van karakter durfde te wagen, als hij mij slechts toestemming wilde geven; doch hij wilde niet.

Zondagmorgen kwam en ik had nog niet zijne toestemming. Mijn man was herder en ging naar het werk. Ofschoon hij zich verwijderd had, zoo was ik niet ontmoetigd. De Heer had mijn gebed verhoord en ik was niet bevreesd om weder mijn vertrouwen in Hem te stellen. Zoo boog ik mijn knieën weder voor den Heer, en vroeg Hem mijn echtgenoot niet met rust te laten, totdat hij teruggekeerd was en zijne toestemming gegeven had; en de Heer hoorde en verhoorde mijn gebed. Hij keerde terug en gaf mij zijn toestemming om te gaan en wuivende, zeide hij: „God zegene u”.

Ik ging weder deze vijf mijlen te voet en de Ouderlingen brachten vijf van ons naar de rivier en doopten ons; wij waren de eersten, die in die plaats gedoopt werden.

Daar was een groote hoop volk om ons te zien en wij zongen baden en dankten God voor het licht van het Evangelie.

Dit had plaats op den 3en Februari 1850, en vanaf dien merkwaardigen dag tot op het heden, heb ik altijd de getuigenis gehad, dat dit het werk van God is en vele zegeningen en heerlijke beloften

zijn mij gegeven geworden en waarvan ik weet dat ik die zal ontvangen wanneer ik getrouw ben. Ik noem het een gewichtige ondervinding omdat ik weet, dat indien ik getrouw ben ik in het koningrijk des Hemels zal zalig worden.

HARRIED BIRD „*Juv. Instr.*”

Oorsprong der Samaritanen.

De secte welke op den berg Gerisim leefde, noemde zichzelf geen „Samaritanen” doch Shomerim, of „wachters over de Wet” — een naam welke aanduidt, dat zij zichzelf als ware nakomelingen van Israël beschouwden, alle andere Israëlieten als ketters beschouwende. De naam „Samaritanen” was afgeleid van Samaria, de hoofdstad van het koninkrijk van Israël. Nadat het veroverd was door Salmanezar, welke de Israëlieten gevangen met zich voerde, werd het door kolonisten van Babylon en Cuthea bevolkt. Deze werden later onder den naam van Cutheans bekend, en waren tot in zekere mate tot den godsdienst van Israël bekeerd geworden. Het middelpunt van aanbidding der Samaritanen en oude Israëlieten welke in Samaria overgebleven waren was Sichem, thans genoemd Nablus. Dit had zijn godsdienstig karakter van zeer oude tijden ontvangen, en was aan den voet van den berg Gerizim gelegen. De strijd tusschen Siechem in het noorden en Jeruzalem in het zuiden, als hoofdplaats van aanbidding is terug te vinden in de Bijbelsche geschiedenis in den twist tusschen de stammen van Efraïm en Juda, aangaande het hoofdbestuur van de natie. De verdeeldheid was reeds vóór de gevangenschap ontstaan en zou naar alle waarschijnlijkheid na de terugkeer openbaar worden, zoo spoedig als een gelegenheid voor scheuring gevonden kon worden. Het excuus werd gevonden met de herbouwing des tempels, waaraan de Samaritanen wilden deelnemen, doch door de Judeanen afgewezen werden. Toen Nehemiah slaagde in het herbouwen van den tempel, zonder de hulp der Samaritanen, en in spijt van hun daarop volgende tegenstand, drong hij aan op strenge waarneming der wet, en scheiding der Joden van vreedende vrouwen, welke zij gehuwd hadden. De kleinzoon van den hooge priester Elyashib had een dochter gehuwd van Sanballat, den Samaritaan. Hij weigerde om van haar te scheiden, en ging naar Samaria, alwaar zijn schoonvader een tempel voor hem had gebouwd, en hem als hooge priester had aangesteld. Andere priesters van hooge familiën waren onder de leiders van deze scheiding, welke aldus het verlangen der Samaritanen versterkte om hen als ware nakomelingen der Hebreuwsche natie te doen doorgaan — de eenige rechte ondersteuners der oude wet. Velen welke de leeringen der partij der Phariseën tegenstonden vereenigden zich met hen en aldus groeiden er een zekere verbinding op tusschen de Samaritanen en Sadduceërs.

Jewish Chronicle.

Begravenis van Ouderling Joseph Hogan.

Indrukwekkende ceremonie gehouden te South Bountiful
bij Salt Lake City.

In de vergaderzaal te South Bountiful werd op Zondag 2 September 1900 de laatste eer bewezen, in memorie van Ouderling Joseph Hogan Jr., welke zijn leven verloor Aug. 1899 in de rivier de Rijn. Zijn lichaam was sedert d'en tijd in Holland begraven geweest, daar de commissie van gezondheid weigerde hetzelfde te laten vervoeren, doch door een request aan de Koningin van Nederland verkregen de Ouderlingen de noodige toestemming, zoodat het stoffelijk overschot van Ouderling Hogan in zijn vroeger te huis Zaterdag 1 Sept. aankwam. De toevloed van het volk was buitengewoon groot, en was een welsprekend bewijs van de achting waarin de overledene gehouden werd. De lijkkest was letterlijk bedekt met bloemkransen.

Ouderling Seymour B. Young en Rulon S. Wells van het Presidentschap der Zeventigers waren ook in de Vergadering, benevens een aantal zangers der 18de Ward van Salt Lake City, welke de muziek verschaften, op verzoek van Miss Florence Mc. Ewan, verloofde van Ouderling Hogan. De ceremonie was zeer aandoenlijk en indrukwekkend. Zij werd geopend met het zingen van het lied „Mid scenes of confusion”, hetwelk gezongen werd op de melodie van „Home sweet home” en voor dat het lied was geëindigd was er bijna niemand, in wiens oogen niet een traan glinsterde. Het gebed werd uitgesproken door Patriarch Smith van Davis County. Daarna werd een quartet voor mannen: „I need Thee every hour” gezongen. De sprekers waren Bisschop Egan, Ouderling Francis, welke ook badende was ten tijde van den dood van Ouderling Hogan, en welke zulke moedige pogingen deed om hem te redden, Ouderling Rulon S. Wells, welke President der Europeesche Zending was, toen het ongeluk plaats had. Ouderling Frank Thatcher, B. C. Holbrook en A. van Dam, medearbeiders van den overledene, en Seymour B. Young.

De vereenigde getuigenis van het verheven karakter, oprechtheid en schoone genegenheid van Ouderling Hogan, moet voorzeker zeer troostend voor de treurende geweest zijn. Miss Bessie Edmunds zong: „Oh, Love, Divine”, en het sluitende muzikale nummer was: „When the Swallows homeward fly”, hetwelk op verzoek gezongen werd. Een onnoemelijk aantal rijtuigen volgden het stoffelijk overschot naar zijn laatste rustplaats in het kerkhof van Bountiful, alwaar al hetgeen dat sterfelijk was van Ouderling Hogan ter ruste werd gelegd, wachtende op de opstanding der rechtvaardigen.

Deseret News.

Wat welbekende mannen van de „Mormonen” zeggen.

Hon. Hugh Mc. Cullough, Ex-Minister van Financiën der Vereenigde Staten van Noord Amerika zeide, nadat hij eenigen tijd over de schoonheden van Salt Lake City, haren wondervollen tempel, tabernakel en orgel gesproken had, het volgende:

„Overal zijn de bewijzen van ijver, netheid en welzijn. Het volk der Vereenigde Staten heeft verplichting aan de Mormonen. Zij hebben van de Salt Lake-vallei, voorheen een wildernis, een hof gemaakt. Men kan nauwelijks een gevoel van bewondering voor hunnen moed, geduld en macht tot het doorstaan van moeilijkheden onderdrukken, welke zij op hunnen tocht (de meest wonderbare welke ooit opgeteekend is geworden) van Missouri door de onbegaanbare wildernis, met hunne vrouwen en kinderen, de ouden, de zieken en zwakken getoond hebben, in het zoeken naar een woonplaats, alwaar zij zich, zonder gestoord te worden, konden verheugen in het geloof hetwelk zij omhelst hadden. Zij hebben een landstreek geopend en verbeterd, welke zonder hen veronachtzaamd zou geworden zijn. Zij hebben tot dat land duizenden van arbeidzame, vreedzame en bekwame menschen gebracht, en groote lijks tot hare rijkdommen toegebracht. Goede rechters en oprechte beambten zouden tot hen gezonden worden, en in andere opzichten zoude het Vereenigde gouvernement zich niet met hunne zaken bemoeien. Hun geschiedenis verschaft een overvloed van materiaal voor filosofische overwegingen, doch daar is geen gevaar van eene staatkundige of maatschappelijke stoornis.

Benoemingen.

Ouderling S. Q. Cannon, welke tijdelijk aan het hoofd der Nederlandsch-Belgische Zending geplaatst was, is met goedkeuring van het Eerste Presidentschap in Zion als zoodanig voor vast aangesteld; hij zal diensgevolge over genoemde Zending presideeren.

Millennial Star. Sept. 13, 1900,

Ouderling George L. Weiler is aangesteld als President der Arnheemsche Conferentie, alwaar hij sedert eenigen tijd is werkzaam geweest.

Aphorismen.

Reinheid en orde is een der hoofdregelen in een goed huisgezin.

Straf niet door toorn, maar uit liefde.

Vermaan niet met rawheid, maar in zachtmoedigheid.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Groningsche Conferentie.

De Conferentie van de Groningsche Afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 23 Sept. 1900 in het lokaal Oostersingel 5, te Groningen. Tegenwoordig waren: President S. Q. Cannon van de Nederlandsch-Belgische Zending, A. Nibley, R. W. Eardly, L. F. Whitney, J. Meibos Kz. en L. W. Rigby van de Rotterdamsche Conferentie; J. C. Platt, President, en al de reizende Zendelingen der Groningsche Conferentie. De eerste vergadering werd gehouden 10 uur voormiddag. Deze werd geopend door het zingen van lied 3: „Leidt ons, o gij groote Meester”, waarna Ouderling S. Springer het gebed deed. Daarna werd lied 4: „De Heer volbrengt zijn werk”, gezongen, waarna het avondmaal door Ouderlingen J. Tingen en S. Springer bediend werd. Ouderling Tingen sprak eenige leerrijke woorden aangaande hetzelfde.

De eerste spreker was Ouderling J. C. Platt, welke eenige woorden tot inleiding voor de Conferentie sprak, waarna hij aantoonde, dat, wanneer de Kerk van Christus op aarde is, ook de rechte ambtenaren op aarde moeten wezen, om de Kerk te besturen, tevens dat de Heiligen der laatste Dagen werkelijk getuigen kunnen, dat deze ambtenaren wederom op aarde zijn. Daarna stelde hij de algemeene autoriteiten der Kerk alsmede het Presidentschap der Europeesche Zending voor, welke allen in hunne roeping erkend werden. Verder werd Ouderling S. Q. Cannon erkend als President der Nederlandsch-Belgische Zending; J. C. Platt als President der Groningsche Conferentie en Ouderlingen J. Tingen, W. de Zeeuw, S. Springer en L. Venema als reizende Zendelingen in dezelfde afdeeling. Het lokale Priesterschap werd eveneens voorgesteld en ondersteund.

Het statistiek verslag van de Groningsche Conferentie werd eveneens voorgelezen, hetwelk luidt als volgt: Districten 5; Aantal Zendelingen, Zeventigers van Zion, 3; Ouderlingen 2; Lokaal Priesterschap; Ouderlingen 8; Priesters 3; Leeraars 5; Diakenen 5; Leden 168; totaal Ambtenaren en Leden 189; Kinderen beneden 8 jaar 87; totaal aantal zielen 276 (Zendelingen niet inbegrepen). De werkzaamheden van de Zendelingen in de Groningsche Conferentie van af 1 December 1899 tot 31 Augustus 1900 zijn: Huizen bezocht met het eerste tractaat 518; Evangeliegesprekken 1139; boeken verkocht 27; uitgeleend 45; vergaderingen gehouden in het lokaal Oostersingel 178; op andere plaatsen 78; in de open lucht 5; zondagsscholen gehouden 81; theologische klassen 37; priester-

vergaderingen 16; zustervergaderingen 26; gedoopt 24; bevestigd 24; kinderen ingezegend 10; opgetrokken naar Zion 5, beneden 8 jaar oud 7; overleden 2; afgesneden 1. Daarna werd een quartet gezongen door Ouderlingen A. Nibley, R. W. Eardly, J. Meibos Kzn. en L. W. Rigbee. Daarna sprak Ouderling L. Venema. Hij herinnerde zich de laatste Conferentie en hetgeen President Farrell besprak om nauwkeurig in de wegen des Heeren te wandelen; besprak verder het Evangelie van Christus en het Priesterschap, hetwelk wederom op aarde hersteld is, aantoonende uit de Schriften hoe hetzelfde herkend kan worden. Geëindigd werd met het zingen van lied 49: „O, mijn Vader.” Dankzegging door Ouderling R. W. Eardly.

De avondvergadering werd te 6 uur 's avonds geopend met het zingen van lied 17: „De Geest uit de hoogte.” Gebed door Ouderling J. Tingen. Daarna werd lied 53: „Wij danken U Heer” gezongen. De eerste spreker was Ouderling A. Nibley. Hij erkende de noodzakelijkheid om den Geest des Heeren te bezitten, om woorden tot ons aller opbouw te spreken en toonde op zeer duidelijke wijze aan, wat de mensch moet doen om zalig te worden. De volgende spreker was President S. Q. Cannon. Hij zeide zich zeer verheugd in het Evangelie te gevoelen en toonde daarna zeer duidelijk en klaar aan wat de mensch moet doen om burger van het Koninkrijk van God te worden, hetwelk wederom door God op aarde hersteld is. En raadde de Heiligen aan, om den wil van God te doen, opdat zij de zegeningen van God mochten ontvangen om tot volmaking te kunnen voortvaren.

Daarna werd door Ouderlingen A. Nibley, R. W. Eardly, L. W. Rigbee en J. Meibos Kzn. weder een quartet gezongen. De laatste spreker was Ouderling J. Meibos Kzn., welke getuigde dat de Geest des Heeren in het midden van hen was. Hij verklaarde wat het Evangelie is en de zegeningen welke wij bij gehoorzaamheid aan hetzelfde kunnen ontvangen. Geëindigd werd met het zingen van lied 71: „O, vast als een rotssteen.” Dankzegging door L. T. Whitney.

De vergaderingen waren goed door de Heiligen bezocht en in de avondvergadering vele onderzoekers. Ook werd deze Conferentie zeer veraangenaamd door het schoone zingen van de Zendingen der Rotterdamsche Conferentie, alwaar wij hen zeer dankbaar voor zijn. Wij hopen dat deze Conferentie veel goeds moge gedaan hebben en de zegeningen des Heeren met ons werk altijd moge wezen.

J. TINGEN, *Secr.*

Een der voornaamste Chineesche tempels beroemt zich een afgod te bezitten, welke elken leugenaar, als hij daarvoor verschijnt, naar gezegd wordt, ter dood nedervelt. Deze tempel zal zonder twijfel evenzoo zeldzaam van Chineesche ambtenaren bezocht worden, als deze aarde van engelen, weinig en met groote tusschenpoozen.

Opmerking van den Denver Post.

De Verdrijving uit Missouri,

DOOR THOMAS J. HOWELLS, EEN DER VIJF SPREKERS DER Y. M.
M. I. A. REDEKUNDIGE WEDSTRIJD, SALT LAKE
CONFERENTIE VAN ZION.

De verslagen van de groote militaire monarchiën verschaffen, naar verhouding slechts weinig in de kronieken hunner geschiedenis, aangaande den groei, de macht, het lijden en de vervolging der voormalige Heiligen en Christenen. Het is echter niet noodig de archieven der oude geschiedenis te onderzoeken, de catacomben van Rome, de spelonken der Grieken of de tempels van het oude Egypte te bezoeken, want hier in dit hooggeroemde land van godsdienstvrijheid, in de negentiende eeuw, in de vruchtbare heuvelen en valleien van Missouri worden de vreeselijke werkelijkheden van godsdienst-onverdraagzaamheid gevonden.

Onder de eersten, welke de stroom van westersche emigratie vermeerderden en zich in den Staat Missouri vestigde, was een ruwe, geharde klas van menschen, hoofdzakelijk van het bergachtig gedeelte der Zuidelijke Staten. Zij hadden zich gevestigd in het boschachtig gedeelte, welke de wijduitgestrekte vruchtbare prairiën overzag. Zij leefden in hutten, met donkere beroekte muren van boomstammen, zonder met platen of schilderijen versierd te zijn. Zij veronachtzaamden de opvoeding en den maatschappelijken vooruitgang doch waren echter najverig op diegenen, welke streefden om betere huizen te verkrijgen en hoogere idealen te bereiken.

Deze oude nederzetteren waren zeer gesteld op burgerlijke ambten, en de eer, macht en voordeelen daaraan verbonden; en tengevolge der snelle vermeerdering der Heiligen vreesden zij, dat de machten welken zij zoo hoog op prijs stelden, door hen zouden verloren worden.

Reeds zeer vroeg in de lente van 1832 werd hun misnoegen kenbaar. Ruiten werden gebroken, hooischelven in brand gestoken, en het volk met beleedigende taal beschimpt. In de lente van dit jaar kwamen drie honderd der oude nederzetteren te Independence te zamen, om het plan van onmiddellijk vertrek of verwoesting van het „Mormoonsche” volk van Jackson-graafschap in overweging te nemen. Deze vergadering echter eindigde in dronkenschap en getier.

Doch de wolk van vervolging hing nochtans laag en sectarische leeraars bliezen weer hevig de vlammen van publiek vooroordeel aan, totdat door het besluit eener andere vergadering van het gepeupel een document samengesteld werd, voortzettende de beweerde grieven van het gepeupel, waardoor al degenen welken het stuk teekenden zich verbonden om behulpzaam te zijn in het verdrijven der „Mormonen.”

Zij zeiden, dat de burgerlijke wet geen genoegzame zekerheid tegen dit volk verschafte, hetwelk lui en verlaagd was en hetwelk de vermetelheid had te beweren openbaring van God te ontvangen, de zieken te genezen door het opleggen der handen, in onbekende

talen door inspiratie te spreken, wonderen te doen, profeten en apostelen van God te hebben, dit alles, beweerde het document doet God en godsdienst afbreuk, en is in tegenstijd met het menschelijk begrip.

Sommigen der beschuldigingen waren gelukkigerwijze waar, de Heiligen ontvingen openbaringen door den profeet Joseph Smith, en in vele gevallen rechtstreeks van God, zij spraken in talen, zij genazen de zieken door het opleggen der handen, en zij hadden geïnspireerde apostelen en profeten. Hoe dit alles nadeelig voor God en godsdienst of in tegenstrijd met menschelijk begrip kon zijn, kan slechts door een bloeddorstige bende van Missouri begrepen worden; zoekende te vergeefs naar eene verontschuldiging om een onschuldig volk te vernietigen.

Het duurde ook niet lang voordat de wolk van vervolging losbrak. Eenige dagen later werden Bisschop Edward Partridge en Ouderling Charles Allen naar de publieke plaats gesleurd, aldaar van hunne kleeding ontfroefd, een vermenging van zuren en teer op hun huid gesmeerd en daarna met vederen bestrooit, en aan de furie van een toornige bende overgelaten. Geestelijken, magistraten, beambten van den staat en graafschap, mannen welke gezworen hadden de wet te eeren en te ondersteunen, zagen dit eveneens aan en namen aan het schandaal deel.

Het werd aan de Heiligen medegedeeld dat hun tijd gegeven werd tot den 1sten April om die landstreek te verlaten, en tot op dien tijd zouden zij ongehinderd kunnen blijven; doch, helaas! hoe onwaar was dit! De duivelsche haat hunner vijanden had nog niet het toppunt bereikt. Zij zochten de leiders der kerk, en met verschrikkelijke kreten en luid gevloek sleurden zij hen door de woeste menigte, welke hen beleedigde en beschimpte, op den weg naar de publieke plaats. Daar werd hun de keuze gelaten, of hun geloof in het Boek van Mormon te verloochenen, of onmiddellijk de landstreek te verlaten. Drie dagen later kwam de bende in Independence binnen stormen, dragende roode vlaggen, zwaaiende geweren en messen, doende de lucht weergalmen van verschrikkelijk geschreeuw: „Wij zullen Jackson-graafschap van de Mormonen zuiveren, vreedzaam indien wij kunnen, met geweld als wij moeten. Als zij niet gaan willen zullen wij de mannen slaan en dooden, hunne vrouwen onteeren, en hunne kinderen verwoesten.” De bende trok voort naar de Whitmer-nederzetting, en sloegen velen der mannen bijna levenloos, dreven hulpeloze vrouwen en kinderen te middernacht in het koude dampige bosch. Leeraars van godsdienstige secten, mannen waarvan verondersteld wordt dat hunnen boezem zou vervuld zijn met menschelijke vriendelijkheid, werden gevonden leidende bendes van roovers van plaats tot plaats, versterkende het lafhartige verlangen om de weerloozen aan te vallen.

Een compagnie van Heiligen, tellende ongeveer twee honderd, met slechts drie mannen onder hen, de overige zijnde hulpbehoevende vrouwen en kinderen werden door deze wilde bendes dertig

mijlen over een met sneeuw bedekte prairie gedreven, hun spoor zijnde zeer gemakkelijk gevolgd door het bloed hetwelk uit hunne opengereten voeten stroomde. Een van hen was een man wiens bloed de sneeuw gekleurd had, gedurende dien verschrikkelijken winter in Valley Forge, alwaar hij den Vader van ons land gevolgd was, om onze Constitutie te beschermen, waarvan de Heiligen gelooven dat zij gevormd was door goddelijke inspiratie, doch thans kleurde het de slijk en modder van Missouri, vliedende voor eene woeste, goddelooze, doch ongetergde bende.

Op den westelijken bank der Missouri waren mannen, vrouwen en kinderen wachtenden voor overtocht. De nacht brak aan, donkere wolken kwamen in het westen op; mannen zochten naar hunne vrouwen, en zij naar hunne mannen, ouders naar hunne kinderen, en die naar hunne ouders.

Schildert dit tafereel voor de oogen uwer gedachten. De treurige, donkere Missouri voortrollende tot den Vader der Wateren, terwijl de regen in stroomen van den hemel nederviel, de duisternis van den nacht slechts afgebroken door de kronkelende bliksemstralen. Waarom was dit hulpeloos volk aldus blootgesteld aan de woede der elementen? Wat hadden zij gedaan? Welke goddelijke of menschelijke wetten hadden zij gebroken? Armoede, nauwgezette plichtsbetrachting, eenheid, onpopulair geloof, dit waren hunne misdaden. Waar is de wet in eenig land van burgerlijke en godsdienstige vrijheid welke hen kon bereiken? O! ware het niet geweest vanwege het kleine licht dat nog in hun boezem brandde, en hunne zielen verlichtte, zoo zouden zij met opgeheven handen hebben kunnen uitroepen, mensch! God! Waarom hebt gij ons verzaakt?

In den herfst van 1833 verbannen met de punt van het bajonet, vestigden zij zich te midden van het herbergzame en vriendelijk genegen volk van Clay-Graafschap. Hier werd hun toegestaan voor een tijdperk van drie jaar te verblijven, doch helaas! toen waren zij weder aan den avond van een andere Exodus; de bedorven winden van Jacobson-Graafschap hadden den adem van twist weder op doen leven, dezelfde beschuldigingen, doch meer gewijzigd waren tot een gevoel van vijandelijkheid gegroeid, waarvan de eerste vonken het vuur der verschrikkelikheden eener burgeroorlog zou kunnen doen ontvonken. Wederom gaven zij hun dierbaarste rechten als Amerikaansche burgers over, en vestigden zich in den Shaol Creek landstreek. Hier in deze eenzame wildernis, verwijderd van hun vorige vervolgers, kochten zij land, dat bijna geheel onbewoond was; het oorspronkelijke bosch nochtans ongewend aan het geluid der buksschoten en de slagen van des houthakkers bijl.

In antwoord op een verzoekschrift lijfden de afgevaardigden van den Staat Missouri deze landstreek als een afzonderlijk graafschap, in aan hetwelk de naam van Caldwell werd gegeven. Voorspoed, goede wil, eenheid heerschte hier, en de stad Far West werd grondvest. Doch de toestanden zouden spoedig veranderen.

De geyser sliep slechts, want onder de schoone, brozen korst van den schijn, kookte en bruischte steeds, weerklonk en herklonk het gedruisch van hare vreeselijke wateren, gereed zijnde om met vernieuwde kracht, op de ongelukkige Heiligen los te barsten. Oude beschuldigingen werden hernieuwd. De geschiedenis herhaald zichzelf dikwerf; mannen werden geslagen, vrouwen beledigd en eigendommen verwoest.

Zij deden een hooger beroep om bescherming, en herstelling van het geledene, voor den schout, justitie en rechter, zelfs tot den Secretaris en den Gouverneur. Een antwoord werd gegeven toen op den 20sten October. Gouverneur Boggs een bevel uitvaardigde, plaatsende het in den hand van den Generaal Majoor Clark aan het hoofd van drie duizend man, om naar Far West te vertrekken en het tot uitvoering te brengen.

Was dit een bevel voor de bescherming der gesmaadde Heiligen? Neen! het was een order tot uitroeiing of voortdurende verbanning uit den Staat van Missouri.

In den namiddag van den 27sten October viel een bende soldaten in het bezit van het bevel van het hoofd der uitvoerende macht op de nederzetting van Haun's Mill aan, en moordde in koele bloede, zonder waarschuwing of uitdaging ongeveer een twintigtal eerlijke, ware en deugdzaame Amerikaansche burgers. Onder dit getal was een man met den naam Thomas Mc. Bride, een strijder der Revolutie, welke voor zijn vaderland onvermelde moeite, honger en vermoeienis had geleden en vrijwillig zijn leven had blootgesteld voor het voordeel, bescherming en vooruitgang der menschheid. werd door een bende in koele bloede doodgeschoten; en voordat de zwarte hand des doods hem in de onsterfelijkheid geslingerd had, de roover, ziende een groot snoeimes in zijne nabijheid, hieuw het bewusteloozen lichaam in stukken. Maisvelden werden beroofd, duizenden van akkers graan verwoest, en vee in hunne stallen uit baldadigheid doodgeschoten.

Daarna gingen zij naar Far West; ten laatste volgde de beslissing, de Heiligen zouden de wapenen nederleggen, de leiders gaven zich voor de bescherming van hun familiën over en de verbeurdverklaring van hun eigendom tot het dekken der uitgaven van deze groote benden, welke veroorzaakt waren geworden in het bedrijven van deze misdaden en plunderingen. Ongeveer zeventig mannen werden gevangen gehouden en ter dood veroordeeld door een gerechtshof hetwelk hunne tegenwoordigheid gedurende de terechtzitting verbood. Aankondigingen werden in zekere gedeelten der stad geplaatst dat Joseph Smith en kameraden op de publieke plaats ter dood gebracht zouden worden, en dat aan den overigen toegestaan werd om het land te verlaten, ongehoorzaamheid daaraan zou met den dood gestraft worden.

Generaal Majoor Lukas gaf het volgende vonnis over: „Brigadier Generaal Doniphan, „Sir! Gij moet Joseph Smith en de andere gevangenen morgen ochtend naar de publieke plaats nemen en hen ten 9 uur doodschieten.” Doniphan welke kennis der wet en

menschenliefde bezat, antwoordde dat dit een koelbloedige moord was, en alzoo het bevel niet wilde gehoorzamen, dientengevolge werd het leven der gevangenen gered.

Wederom begon het werk van uitroeiing. De zieken werden van hun bed gesleurd, en in de nachtlucht gedreven en gedwongen om een schuilplaats te zoeken in het duistere woud. Daar waren trillende zuigelingen en kinderen zonder huis, uitgenomen de armen hunner moeder, zonder slaappleats behalve hun moeders borst; en in zulk eene ellende, vervolgd door genadelooze verdrukkers, vloten zij van boos Missouri zonder tehuis; geplunderd en met gebroken hart zochten zij een schuilplaats in de onbewoonde prairiën van Illinois. Zulks is de Exodus van Missouri, zulks is een geschiedenis van beproeving, vervolging en dood, hetwelk een wilde zou doen bloozen, en doet bij vergelijking het verhaal van de Acadiaansche ballingen in het niet zinken. De bloote gedachte daaraan, doen de ziel ontstellen en ons bloed van verontwaardiging en walging koken. Doch dezelfde Almachtige God, welke de krachtige machten der aarde regeert en bestuurt, de hemellichamen in hun voorgeschreven loopbanen leidt, eveneens de bestemming van den mensch bestuurt en vormt, en zelfs beter, wellicht duizendmaal beter, dacht het goed dat hun leven één ontbering en lijden zou zijn. Want driemaal grooter is hun belooning in den hemel. En wat een groote levende getuigenis van de goddelijkheid van dit werk! In welk een helder licht staat het tegenover een ongelooovige wereld; want nooit zoowel in ongewijde als in heilige jaarboeken der geschiedenis, leidde het volk hun leven neder en al hetgeen wat hun lief en dierbaar was, ondergingen ongetelde vervolgingen, ontberingen en dood, voor leerstelsel van een door menschen gemaakte godsdienst!

Hoe zoude het niet het verlangen in onze harten moeten inprenten om een oprecht leven te leiden, het woord van God te onderhouden en te verspreiden en zijne dienstknechten, welke de zorg daarvoor hebben, te achten! En met harten vervuld met achting, liefde en bewondering, beschouwen wij het lijden van hen, welke met de verdrijving uit Missouri verbonden zijn; en met ten hemel opgeheven handen zouden wij onzen God danken, dat wij waardig geacht worden voor het werk hetwelk zij zoo edel, te midden van de verdrijving uit duister Missouri voortgezet hebben.

Gelijk als het licht des daags op den donkersten nacht volgt, zoo na het lange verloop van beproeving, vervolging, verbanning en dood, zoo zou het pad der Heiligen door het licht van de middagzon nog verlicht worden. Want wat is de mensch dat God zich zijner gedenkt!

Notitie van Conferentie.

De Luiksche Conferentie zal gehouden worden op Zondag 21 October a. s. De vergaderingen zullen gehouden worden, in de Duitsche taal, voormiddag 10 uur, Quai de l'Ourthe 9, Luik; in

de Fransche taal, namiddag 2.30 te Ougrée, Rue de Boncelles 63 en 's avonds 7.30 te Luik. Alle Heiligen en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen.

Gemengd Nieuws.

De Hollanders in den Staat van Utah en de Zendingen, welke in de Hollandsche Zending werkzaam geweest zijn, hadden een heerlijk feest, hetwelk ter herinnering aan den geboortedag van Koningin Wilhelmina in het lustoord Lagoon, aan het Zoutmeer, gevierd werd. Men schat het aantal personen welke daaraan deelnamen op 1000 en was een der aangenaamste feestvieringen der geschiedenis van de Hollanders in Utah. Miss Dina Sanders was bij meerderheid van stemmen tot koningin van het feest gekozen, waarvan de kroning te elf uur voormiddag plaats had. Een opmerking door den eigenaar van Lagoon gemaakt, toont aan dat gedurende dit jaargetijde, op geen der feesten, zoo weinig bier en sterken drank verkocht werd, als op dit feest der Nederlanders. Dit is eene schoon getuigenis voor het volk van Koningin Wilhelmina. Verschillende prijzen werden door vele, ons bekende vrienden gewonnen, in den op het feest gehouden wedstrijd van Zang, Declamatie en Dans. Wij wenschen onzen Hollandschen Broederen en Zusteren in Utah geluk met het welslagen dezer feestviering.

Een verschrikkelijke storm, de verschrikkelijkste welke de laatste jaren geweest is, brak den 8en September over Texas (Noord-Amerika) los, verwoestende honderden van huizen en kleine schepen, benevens bijna de geheele oogst. Ofschoon de berichten eenigszins onzeker zijn, zoo wordt het aantal menschenlevens, welke verloren gingen, op 3000 geschat. Een verslaggever geeft eenigszins een denkbeeld der ramp. Hij zegt: Ik zag dozijnen vrouwen en kinderen uit hunne huizen vluchten, sommigen van hen bloedende. Niemand wist welke kant hij zou vluchten. Hier en daar waadden vrouwen tot hun hals door het water, hare kinderen boven hare hoofden houdende. Booten met menschen werden met de snelheid van een spoortrein door de overstroomde straten gejaagd en te pletteren geslagen.

Het hoofdkantoor der Duitsche Zending is van Hamburg naar Berlijn verplaatst geworden; het tegenwoordige adres is Arnold H. Schulthess, President der Duitsche Zending, Frankfurter Allee No. 196, Berlijn, Deutschland.

I N H O U D :

Redevoering	Blz. 289	Benoemingen	Blz. 296
Rechtstreeks antwoord op gebed	" 292	Aphorismen	" 296
Oorsprong der Samaritanen	" 294	Groningsche Conferentie	" 297
Begrafenis van Ouderling Joseph Hogan	" 295	De Verdrijving uit Missouri	" 299
Wat welbekende mannen van de „Mormonen” zeggen.	" 296	Notitie van Conferentie	" 303
		Gemengd Nieuws	" 304

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.